

РЕШЕНИЕ

Номер 249 20.10.2020 г. Град Смолян

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Смолян Първи въззивен граждански състав

На 29.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Мария А. Славчева
Зоя С. Шопова

Секретар: Мара А. Кермедчиева

като разглежда докладваното от Росица Н. Кокудева Въззивно гражданско дело
№ 20205400500366 по описа за 2020 година

Производството е по чл.258-чл.273 ГПК.

С решение №154/11.12.2019г. постановено по гр.д. №393/2018г. Маданският районен съд е **отхвърлил** предявения по реда на чл.422ал.1 ГПК иск за признаване за установено, че Н.Н. Д., ЕГН***** от с.Бяла река, община Рудозем дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД гр.София, ЕИК131001375, представлявано от управителя Р. Ив. М.-Т. сумата 1 006.57 лв./хиляда и шест лева и петдесет и седем стотинки/- главница по договор за потребителски паричен кредит №PLUS-01704558/28.IX.2012год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в МРС-3.IX.2018год. до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК №158/3.IX.2018год. по ч.гр.д.№303/2018год. на Маданския районен съд, като неоснователен и недоказан. Със същото решение е осъдил „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД гр.София, ЕИК131001375 да заплати на пълномощника на ответницата адв.М. М. О. адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на 340.93 лв./триста и четиридесет лева и деветдесет и

три стотинки/ и адвокатско възнаграждение в исковото производство в размер на 300.46лв./триста лева и четиридесет и шест стотинки/.

С определение №52/26.02.2020г. по гр.д. №393/2018г. Маданският районен съд е изменил решение №154/11.12.2019г. постановено по в.гр.д. №393/2018г. в частта му за разносните ,с което е осъдено "Ео,, Матрикс" ЕООД гр.София да заплати на адв.М.О. адв. възнаграждение в заповедното производство в размер на 340,93 лева като го е намалил на 300 лева

Постъпила е **въззивна жалба** с вх.№219/06.02.2020г. / с пощенско клеймо от 04.06.2020г./от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез адв. П. В. срещу решение № 154 от 11.12.2019 г., постановено по гр. д.№ 393/2018г.по описа на районен съд гр.Мадан ,което намира че е незаконосъобразно .Твърди ,че районен съд гр.Мадан е бил сезиран с искова молба по чл. 422 ГПК, с искане съдът да признае за установено, че Н.Н. Д. ЕГН *****, дължи на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД - гр.София, сумата от 1006,57 лв. - главница по Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 от 28.09.2012 г. ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението по чл.410 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата. Задължението произтича от сключен с „БНП Париба Пърсънал Файненс“ ЕАД договор за кредит предоставен на Н.Н. Д.в размер на 2550. В хода на първоинстанционното производство твърди ,че е установено за безспорно, че има сключен договор за кредит, като първоначалният кредитор е отпуснал договорената сума, респективно ответникът е усвоил същата. С постановеното решение, обаче, районният съд е отхвърлил изцяло исковата претенция на ищеца, като неоснователна и недоказана.Счита ,че в мотивите към решението си съдът правилно е приел за безспорно, че Н. Н. Д. ЕГН ***** е сключила Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 от 28.09.2012 г., с „БНП Париба Пърсънал Файненс“ ЕАД в резултат на което на същата е отпуснат и усвоен кредит в размер на 2550 лева. В хода на производството с приетата от съд и страните ССЧЕ се установи, че Н. Д. погасила сума в размер на 3460.56 лева. В мотивите към решението си обаче съдът е приел противоречиво становище по отношение на обстоятелството, че към датата на подписване на договора за кредит в ЗПК не са се съдържали разпоредби, ограничаващи размера на

възнаградителната лихва и годишния процент на разходите по кредита. Към онзи момент се прилага чл.9 от ЗЗД, според който страните могат свободно да определят съдържанието на договора. В тази връзка страните са договорили фиксиран лихвен процент по кредита и годишен процент на разходите. Съдът също така посочва, че със ЗИД на ЗПК, обн. ДВбр.35/2014г., в сила от 23.УП.2014г., когато е създадена разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК, предвиждала, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти от размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определена с Постановление на МС. Счита ,че от така изложените мотиви на съда става ясно, че от момента на сключване на договора за кредит до влизане в сила със ЗИД на ЗПК, обн. ДВбр.35/2014г., в сила от 23.VII.2014г., когато е създадена разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК, Н. Н. Д. е следвало да изпълнява договорените условия, като извършва дължимите плащания .За периода след влизане в сила със ЗИД на ЗПК, обн. ДВ бр.35/2014г., в сила от 23.VTI.2014г., когато е създадена разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК, съдът е посочил, че годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти от размера на законната лихва по просрочени задължения.Въпреки гореизложеното обаче, счита ,че районен съд е приел, че с извършените плащания в размер на 3460.56 лева, Н.Н. Д. е погасила изцяло задължението си. Така на кредитора са заплатени 2 550 лева главница и 910.56 лева лихва, като районният съд не е посочил, как е определил за периода от 29.09.2012г. до 23.07.2014г когато е създадена разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК,кои суми и в какъв размер са отнесени за погасяване на лихва и главница по пера. Счита ,че районния съд не е посочил, как е определил за периода от 23.VII.2014г., когато е влезнала в законна сила разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК до погасяването на кредита според съда, кои суми и в какъв размер са отнесени за погасяване на лихва и главница по пера.Поради това намира че постановеното решение е неясно, неоснователно и незаконосъобразно.В мотивите към решението си съдът категорично е определил, че договорената лихва е нищожна за целия период на договора, въпреки че от момента на сключване на договора за кредит до влизане в сила със ЗИД на ЗПК, обн. ДВбр.35/2014г., в сила от 23.VII.2014г., когато е създадена разпоредбата на чл. 19, ал.4 от ЗПК Н. Н.Д. е договорила условията на погасяване. От изложеното до тук счита ,че е видно, че постановеното решение е неоснователно и незаконосъобразно.Моли съда да

уважи въззивната жалба като отмени решение № 154 от 11.12.2019 г., постановено по гр. д. № 393/2018г., по описа районен съд гр.Мадан като незаконосъобразно

В законният срок не е постъпил писмен отговор от Н. Н. Д..

Постъпила е **частна жалба** с вх.№765/29.05.2020г. от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, чрез адв.Пр. В. срещу определение № 52/26.02.2020г. на РС Мадан, постановено по ч.гр.д. № 393/2018г. Счита, че така постановеното определение е неправилно и незаконосъобразно .С постановеното определение районен съд –Мадан е осъдил ЕОС МАТРИКС ЕООД да заплати на адв. М. О. адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на 300 лева. Счита, че така присъденото адвокатско възнаграждение е неоснователно и незаконосъобразно, неотговарящо на вида защита представляваща бланкетно подаване на възражение по чл. 414 ГПК. Процесуално представителство за подаване на възражение по чл.414 от ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение счита ,че не е сред изрично предвидените в Наредба №1 от 09.07.2004 г. случаи, поради което възнаграждение не следва да се определя. В тази връзка намира ,че е и съдебната практика/Определение от 19.11.2019г. на СГС по ч.гр.д. № 14618/19г. на Ш-,Б“ с-в на СГС./В условията на евентуалност,в случай, че съдът не приеме посочените по-горе доводи, то моли да вземе предвид че следва да намери приложение разпоредбата на чл.6, т.5 от Наредба №1 - възнаграждения за изготвяне на книжа и молби, чиито размер е 50 лева, доколкото тези действия на адвоката са най-близко до действията му свързани с подаване на възражение по чл. 414 от ГПК. Счита ,че при присъждане на сторени разноси по делата, съдът следва да следи за допустимите граници на справедливо и законосъобразно присъдени разноси. В тази връзка е и практиката на съдилищата, която прилага.Намира ,че разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК дава възможност по искане на насрещната страна да бъде намалено дължимото адвокатско възнаграждение, когато то се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото. В тази връзка намира ,че следва претендираното адвокатско възнаграждение да се намали до сумата от 50 лева

В законният срок е постъпил **писмен отговор** на частната жалба от

Н. Н. Д. ,която намира ,че следва да бъде оставена частната жалба без уважение ,като неоснователна. Твърди , че в чл.32 т.1 ГПК е регламентирано представителството на страните в гражданското съдопроизводство да се осъществява от надлежно упълномощен процесуален представител - адвокат. Намира ,че това право не е обвързано от вида, характера или сложността на производството, в което страната участва. В случая длъжникът по заповедното производство е упълномощил адвокат, който да го представлява по образуваното по заявление от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД заповедно производство, като в тази връзка поради липса на средства е договорил безплатно представителство на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА. Счита ,че процесуалното представителство на длъжника в едно заповедно производство съвсем не се изчерпва с подаването на възражение. Възнаграждението се определя в минимален размер съгласно Наредба № 1/2014г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и се изчислява по правилата на чл.7 ал.7 във връзка с чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата въз основа на материалния интерес. Въпросът за сложността на заповедното производство е преценен при определяне на минималното възнаграждение - на база на претендираната сума, и счита че не може да се иска неговото намаляване под минимума, изчислен по правилата на чл.7 ал.7 във връзка с чл.7 ал.2 т.1 от наредбата.Материалният интерес по ч. гр. дело № 393/2018 година на МРС е сбора от претендираните суми и възлиза на 1584,69 лева, а една втора от сумата е 792,35 лева. Счита ,че на основание чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата минималното адвокатско възнаграждение за всяка от страните е 300,00 лева, а не 50,00 лева, както твърди заявителя. Моли в този смисъл да се произнесе съда .Претендира разноски.

В съдебно заседание пред окръжен съд гр.Смолян жалбоподателят „ЕОС МАТРИКС“ЕООД гр.София редовно призован не изпраща представител Постъпила е молба от адв. Пр. В., с която моли да се даде ход на делото ,поддържа депозираната въззивна и частна жалби и моли същите да бъдат уважени Претендира разноски по представен списък.

Въззиваемата Н. Н. Д. редовно призована , не се явява Вместо нея адв.О. моли съда да остави без уважение както въззивната така и частната жалба . Моли съда на основание чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата съдът да и присъди адв. възнаграждение в минимален размер за въззивното

производство като представя договор за правна защита и съдействие и пълномощно.

Смолянският окръжен съд намира ,че въззивната жалба и частната жалба са **процесуално допустими**.Депозирани са от надлежно упълномощен процесуален представител , с внесена междувременно държавна такса ,в законният срок и при наличие на правен интерес от търсената защита.

Разгледана по същество въззивната жалба е **неоснователна** по следните съображения:

Производството е по чл.422,ал.1 във вр. с чл.414 ГПК във вр. с чл.240 и чл.79 ЗЗД

Страните по делото не спорят ,че на 28.09.2012 г. в гр. София е сключен Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 между „БНП Париба Пърсънал Файненс" ЕАД в качеството на кредитор и ответницата Н. Н. Д., в качеството и на кредитополучател, по силата на който „БНП Париба Пърсънал Файненс" ЕАД е предоставил на кредитополучателя в деня на сключване на договора кредит за потребителски цели в размер **на 2 550 лв.** С подписването на договора ответницата се е задължила да погасява задължението си по кредита на 36 месечни вноски, всяка от които в размер на 137,41 лв. Първата вноска е трябвало да се извърши на 19.10.12 г., а последната на 18.09.15 г., съгласно уговорения в договора погасителен план. След усвояване на кредита,ищецът твърди ,че ответницата - кредитополучател не е изпълнила поетите договорни задължения към „БНП Париба Пърсънал Файненс" ЕАД, като задължението и към настоящия момент възлиза 1584,69 лв., от които: 1006,57 лв. - главница и 578,12 лв. - договорна лихва. Ищецът твърди ,че задълженията по договора са станали изцяло изискуеми с изтичането на падежа на последната погасителна вноска на 18.09.2015 г.

Не се спори от страните по делото ,че на 02.06.2015 г. е сключен рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) между „БНП Париба Пърсънал Файненс" ЕАД, с ЕИК 130697606 и „ЕОС Матрикс" ЕООД, с ЕИК 131001375. На основание конкретен договор за цесия от 08.12.2015 г. задължението на Н. Н.Д. ЕГН *****, произтичащо от Договор за

потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 от 28.09.2012 г. е изкупуено от „ЕОС МАТРИКС" ЕООД. На адреса на длъжника е изпратено уведомление по смисъла на чл. 99 от ЗЗД за извършената цесия, както и уведомление за настъпила предсрочна изискуемост. Като доказателство за твърдяното от мен обстоятелство прилагам по делото квитанция от изпратеното писмо с обратна разписка, видно от което същото е било получено на **21.07.2016** г от С. К. -лея. Съгласно приложено като доказателство по делото нотариално заверено пълномощно цесионерът „ЕОС Матрикс" ЕООД е упълномощен от цедента БНП Париба Пърсънъл Файненс ЕАД да извършва уведомявания по чл. 99 ЗЗД до всички длъжници, чиито задължения са цедирани по силата на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.06.2015 г. и последващите го допълнителни споразумения и протоколи.

Няма спор ,че на 29.08.18 г. кредиторът е подал до районен съд Мадан заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК, с което е поискал длъжницата да бъде осъдена за следните суми: 1584,69 лв., от които: 1006,57 лв. - главница и 578,12 лв Образувано е частно гражданско дело № 303/2018 г. Срещу издадената заповед за изпълнение ответницата Н. Н. Д. ЕГН *****,чрез адв.О. е възразила по реда на чл. 414 ГПК, в резултат на което на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК на 12.10.18 г.заявителят –кредитор е получил указания да предяви иск за установяване на вземането си срещу длъжника.

Предявил е в законният срок иск за установяване на вземането си на основание Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 от 28.09.2012 г. в размер на 1006,57 лв. – главница. Изрично е заявил ,че предмет на установяване в настоящото исково производство е единствено главницата в размер на 1006,57 лв. Моли съда да признае за установено по отношение на ответника,че същия дължи на ищеца , сумата от 1006,57 лв. - главница по Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 от 28.09.2012 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението в съда-03.09.2018г. до окончателното изплащане на сумата, за която по ч.гр.д.№303/2018г. по описа на РС-Мадан е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК. Претендира и за разноските в заповедното и в настоящото

производство.

Ответницата в писменият си отговор е признала ,че действително на 28.09.2012 година е сключила Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-01704558 с „БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, в изпълнение на който е получила в заем сумата от 2 550,00 лева със задължение да я върне на 36 месечни вноски със срок на издължаване 18.09.2015 година.

Направила е изрично **възражение за нищожност**, поради противоречие с добрите нрави, на клаузите на договора, които предвиждат размер на лихвения процент в размер на 49,63 % и размер на годишния процент на разходите в размер на 69,47 %. Намира ,че липса еквивалентност на насрещните престации, като вземането на ищеца е в размер, който чувствително несъответства на предоставената облага и срока за който е предоставена, като това несъответствие цели обогатяване, а не само възмездяване.с изменение в ЗПК ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./ е създадена нова ал.4 на чл.19 ЗПК, законодателно е закрепен максимален праг на годишния процент на разходите по договори за потребителски кредит, в който е включен и възнаградителната лихва, като е прието, че годишния процент на разходите по договори за потребителски кредит не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, а клаузите в договор, надвишаващи тези размери се считат за нищожни. Действително тази разпоредба е приета месец след подписване на процесния договор и съгласно § 13 ПЗР към ЗИДЗПК (ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г.) няма обратно действие и е неприложима към него, но служи за ориентир какъв размер на възнаградителната лихва би противоречал на добрите нрави и на принципите за добросъвестност и справедливост. За сравнение ГПР на процесния договор за кредит е в размер на 69,47 % и счита ,че е почти седем пъти по-висок от размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, тоест „отговаря" на клаузата за нищожност на чл.19 ал.4 ЗПК. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки, с които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на

материални средства на един субект за облагодетелствуване на друг и пр. Прието е, че противно на добрите нрави е да се уговаря лихва за забава, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а когато възнаградителна лихва е уговорена по обезпечен и по друг начин заем (напр. ипотека), противно на добрите нрави е да се уговаря лихва за забава, надвишаваща двукратния размер на законната лихва. В тази връзка се вижда, че клаузата в договора, която предвижда 49,63 % размер на възнаградителната лихва за кредитодателя, е нищожна по изложените съображения. Към 28.09.2012г. съобразно действащото тогава ПМС № 100/29.05.2012 г., размерът на законната лихва е основният лихвен процент на БНБ, който е 0 %, плюс 10 % или общо 10 %. Намира ,че в случая размерът на възнаградителната лихва от 49/63 % приближава петкратния размер на законната лихва, поради което уговорката за нея е нищожна.С оглед изложеното предвидената в договор за потребителски паричен кредит № PLUS-01704558 от 28.09.2012 г. клауза за възнаградителна лихва, определена като фиксиран годишен лихвен процент в размер на 49,63 % е нищожна, като противоречаща на добрите нрави, поради което същата не обвързва страните и следва да бъде прогласена нейната нищожност. Ответницата е възразила ,че следва да върне на кредитодателя само чистата стойност на кредита, по аргумент от чл.23 ЗПК и чл.26, ал.4 ЗЗД, тоест само сумата от 2550,00 лева.

. Смолянският окръжен съд намира ,че районен съд гр.Мадан правилно с определение №184/24.06.2019г. по гр.д. №393/2018г. е разпределил тежестта на доказване между страните .Видно от назначената , изслушана , приета и неоспорена от страните СИЕ в.л.С. Щ. установява пред първата инстанция ,че Годишният процент на разходите съгласно клаузите на договора е 69,47%.От приложението към договора за потребителски кредит погасителен план е видно ,че лихвеният процент е 49,63 лева и в договора е записано ,че същият е фиксиран за целият срок на договора .

Изрично в законният срок ответницата –длъжник ,чрез адв.О. е направила възражение за нищожност поради противоречие с добрите нрави-чл.26,ал.1пр.3 ЗЗД на клаузи от договора ,които предвиждат размер на лихвения процент 49,63% и размер на годишния процент на разходите - 69,47%3.

За неравноправния характер на клаузите в потребителския договор

съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не (в този смисъл Решение № 23/07.07.2016 г. по т. д. № 3686/2014 г. на ВКС, I т. о.). Доколкото в случая се касае за приложение на императивни материалноправни норми, за които съдът следи служебно по аргумент от т. 1 на ТР № 1 от 09.12.2013 г., постановено по тълк. д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда без от страните да е наведен такъв довод. Изхождайки от погасителния план на стр.1 от договора за кредит, най-близката дата до оставащия размер на главница 1015,37 лева е 19.12.2014 година, към която дата е била дължима 27 поредна месечна вноска, а умножено по 137,41 лева (размера на всяка погасителна вноски), това означава, че към тази дата е заплатила по договора за кредит сума не по-малка от 3 572,66 лева, което е с 1022,66 лева повече от чистата стойност на кредита.ето защо счита,че е върнала на кредитополучателя това, което е получила, като дори е надвнесла сумата от 1022,66 лева, поради което предявеният иск следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан.

Посочването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗЗП и е основание за преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл. 143 и сл. от ЗЗП. Нищожността на неравноправната клауза в договора, сочеща неверен ГПР, води до недействителност на кредитната сделка, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Не е изпълнено и изискването на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК в договора да бъде посочен лихвения процент по кредита, тъй като потребителят е бил заблуден относно действителния му размер в разрез с изискванията на добросъвестността. Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК да бъде посочен точният размер на дължимия лихвен процент и на ГПР договорът за потребителски кредит, като недействителен, не поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение.

Законосъобразно и обосновано районен съд гр.Мадан е приел ,че в случая размерът на възнаградителната лихва от 49.63% приближава петкратния размер на законната лихва,поради което уговорката за нея е нищожна.Видно от приложеният по първоинстанционното дело погасителния план към договора за кредит, най-близката дата до оставащия размер на главница 1 015,37лв. е 19.XII.2014год.,към която дата е била

дължима 27 поредна месечна вноска,а размера на всяка погасителна вноска е 137,41 лева ,което означава,че към тази дата ответницата Н. Д. е заплатила по договора за кредит сума не по-малка от 3 572,66лв. което е с 1 022,66 лв. повече от чистата стойност на кредита. Поради това законосъобразно и обосновано районният съд е отхвърлил изцяло исковите претенции,като неоснователни и недоказани.

В този смисъл ще следва да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно.

С оглед изхода на спора ще следва да бъде осъден жалбоподателят да заплати в полза на адв.Орманова, пълномощник на въззиваемята Н. Д., разноски на основание чл.38, ал 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл.7,ал.2т.2 от Наредба №1 /2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения ,представляващи адв. възнаграждение в размер на 300 лева за въззивната инстанция.

Смолянският окръжен съд намира ,че следва да бъде потвърдено и определение №52/26.02.2020г. по гр.д. №393/2018г. по описа на районен съд гр.Мадан съд ,с което е изменил решение №154/11.12.2019г. постановено по в.гр.д. №393/2018г. в частта му за разноските ,с което е осъдено "Еос,, Матрикс“ ЕООД гр.София да заплати на адв.М.О. адв. възнаграждение в заповедното производство в размер на 340,93 лева като го е намалил на 300 лева. В случая длъжницата в заповедното производство е упълномощила адв.Орманова да я представлява като в онова производство последната е представила договор за правна защита и съдействие и е договорила безплатно представителство по чл.38,ал.1т.2 ЗА Правилно възнаграждението за адв.О. е определено на оснвание чл.7,ал.7 във вр. с чл.7,ал.2т.1 от Наредбата №1/09.07.2004г. за минималните размери на адв. възнаграждения.

Водим от гореизложеното Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №154/11.12.2019г. постановено по гр.д. №393/2018г. Маданският районен съд ,като законосъобразно и обосновано постановено .

ПОТВЪРЖДАВА определение №52/26.02.2020г. по гр.д. №393/2018г. по описа на районен съд гр.Мадан съд, като законосъобразно и обосновано постановено.

ОСЪЖДА „ЕОС МАТРИКС“ЕООДгр.София,ЕИК131001375 да заплати на пълномощника на ответницата адв.М. М. О. адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция на основание чл.38,ал.2 ЗА в размер на 300/триста /лева .

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____